

Arrest

nr. 86 035 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 16 mei 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 december 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Op 17 april 2012 verklaart het bestuur de aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door

Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter §3 — 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Er worden medische motieven aangehaald voor Aziri Seribani en Aziri Blondina. Uit de medische adviezen van de arts-adviseur d.d. 16.04.2012 (zie gesloten omslagen in bijlage) blijkt dat de ziektes kennelijk niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg dienen betrokkenen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 06.12.2011, hen per post ter kennis gebracht op 12.12.2011 en dienen zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat wel degelijk voldaan is aan de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit het overgemaakte medisch attest blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van aard is dat zij niet in staat is om te reizen en dat een terugkeer naar het land van herkomst een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in de aanvraag en de medische attesten voldoende en op een redelijke wijze in overweging werden genomen. De ambtenaar-geneesheer concludeert dat de graad van ernst van de ziekte noodzakelijkerwijs een aandoening zou moeten zijn die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of zich in een vergevorderd stadium bevindt. Volgens deze arts kunnen de aandoeningen in het medisch attest niet beschouwd worden als direct levensbedreigend of kritiek. Uit de bijgebrachte medische attesten blijkt echter dat de graad van ernst voldoende zwaar is en dat een regelmatige opvolging door een geneesheer noodzakelijk is. De ambtenaar-geneesheer noch de dienst Vreemdelingenzaken bespreekt of weerlegt enig concreet element uit de medische attesten. Men beperkt zich er toe te stellen dat *"De in het medisch attest beschreven aandoeningen niet (kunnen) beschouwd worden als direct levensbedreigend. De gezondheidstoestand is niet kritiek"*. Waarom men echter tot deze conclusie komt of op grond van welke redenen wordt hoegenaamd niet gemotiveerd. Er wordt slechts een conclusie genomen, terwijl de redenen die hieraan ten grondslag liggen niet worden meegedeeld. Hierdoor bevindt de verzoekende partij zich in de onmogelijkheid om zich hier op enige nuttige wijze tegen te verweren. Het niet-gemotiveerde advies van de ambtenaar-geneesheer is bovendien in strijd met de attesten die de verzoekende partij heeft neergelegd. De ambtenaar-geneesheer is minstens voorbarig geweest in zijn advies.

Indien de dienst Vreemdelingenzaken bijkomende informatie wenste, diende zij bijkomende onderzoekshandelingen te stellen en/of bijkomende informatie te vragen aan de verzoekende partij. De verzoekende partij wordt door deze handelswijze voor voldongen feiten geplaatst. De dienst Vreemdelingenzaken had de mogelijkheid om de verzoekende partij aan een medisch onderzoek te

onderwerpen maar heeft ten onrechte nagelaten dit te doen. De bestreden beslissing werd genomen op een kennelijk onredelijke manier. De bestreden beslissing is dan ook strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen. Het enkele feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij heeft geoordeeld op basis van het medische verslag van de ambtenaar-geneesheer. De hierboven vernoemde argumentatie van de verzoekende partij doet hoe dan ook geen afbreuk aan het determinerende motief van de bestreden beslissing, met name *"Uit de medische adviezen van de arts-adviseur d.d. 16.04.2012 (zie gesloten omslagen in bijlage) blijkt dat de ziektes kennelijk niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk"*. Het betoog van de verzoekende partij, beperkt tot een loutere bewering, is niet van dien aard dat het de informatie verstrekt door de ambtenaar-geneesheer die rekening heeft gehouden met de concrete situatie van de verzoekende partij, op basis hiervan kan worden weerlegd.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 16 april 2012, dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, vermeldt het volgende: *"Kennelijk laat dit dossier niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. Volgens de vaste rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van ernst, gevegd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte. De in het medisch attest beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigend. De gezondheidstoestand is niet kritiek."* De Raad merkt op dat, los van de loutere bewering van de verzoekende partij dat zij wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van aard is dat zij niet in staat is om te reizen en dat een terugkeer naar het land van herkomst een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, de verzoekende partij deze loutere bewering op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt. Dit volstaat uiteraard niet om de schorsing of nietigverklaring van de bestreden beslissing te bekomen. Bovendien is de verwerende partij niet gehouden de motieven van de motieven van de bestreden beslissing weer te geven.

Waar de verzoekende partij verder stelt dat de ambtenaar-geneesheer een bijkomend onderzoek had moeten doen, wijst de Raad erop dat de ambtenaar-geneesheer *"zonodig de vreemdeling (kan) onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen (...)"*. De ambtenaar-geneesheer kon de medische toestand van de verzoekende partij duidelijk vaststellen en evalueren op basis van het dossier, gelet op de voorgelegde medische verslagen van de behandelende artsen. De verzoekende partij betwist de door de ambtenaar-geneesheer vastgestelde medische problematiek niet. Zij is het oneens met de conclusie maar zoals reeds hoger gesteld maakt zij hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en dat een bijkomend medisch onderzoek de appreciatie van de medische aandoening door de ambtenaar-geneesheer kon wijzigen.

Uit de bespreking van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het bestuur op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC